

လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်

ပို့လှူလျှိုးစေ

အရင်းခံမေတ္တာဖြင့်သာ

အခန်း (၁)

"သမီးလေး ... နှင်းပန်းရေ"

"မေမေတို့ ပြန် လာပြီ၊ သမီးလေး ... နှင်းပန်းရေ"

"သမီးလေးရေ ... ဖေဖေတို့ ဘာတွေဝယ်လာလဲ လာကြည့်"

မိခင်နှင့် ဖခင်ရဲ့ အသံကိုကြားပြီး ပန်းခြံထဲမှာ ဆော့ကစားနေသော ဆယ်နှစ်အရွယ် နှင်းပန်းဖြူက ပြေးထွက်လာသည်။ ။

"ဖေကြီးမေကြီး နှင်းပန်းအတွက် ဘာတွေဝယ်လာလဲဟင်"

"လာ၊ အိမ်ထဲရောက်မှ ကြည့်နော်"

မိခင်ရဲ့ လက်ကိုဆွဲပြီး အိမ်ထဲလိုက်ခဲ့သည်။ ။ အိမ်ထဲရောက်သည် နှင့် ဖခင်ရဲ့ လက်ထဲက အိတ်တွေကိုယူပြီး ကြမ်းပြင်ပေါ်မှာ ထိုင်ကာ ဖွင့်ကြည့်သည်။ ။

"ဟာ ... ဂါဝန် ပန်းရောင်လေး၊ လှလိုက်တာ"

"သမီးလေး ကြိုက်လား"

"အရမ်းလှတယ်၊ နှင်းပန်း ကြိုက်တယ် မေမေ"

"ကဲ ... နောက်ထပ် ဘာတွေပါသေးလဲ ကြည့်ပါဦး"

နှင်းပန်းဖြူက အရေးတကြီး ဝမ်းသာအားရနှင့် အထုပ်တွေကို

ဖြေကြည့်နေသည် ကို မိဘတွေ ကကြည့်ပြီး ကြည်နူးနေကြသည်။ ။

"ဟာ ... ပျော်စရာကြီး၊ နှင်းပန်းအတွက် ဖိနပ်လှလှလေးရော အရုပ်တွေပါ ပါတယ်"

"မုန့်တွေလည်း ပါသေးတယ်လေ သမီးလေးရဲ့ "

"ဟုတ်တယ်၊ အများကြီးပဲ၊ ဒါကြောင့် နှင်းပန်းက ဖေကြီးနဲ့ မေကြီးကို ချစ်တာ"

နှင်းပန်းဖြူကပြောပြီး ဖခင်နှင့်မိခင်ကို ဖက်ကာ နမ်းလိုက်သည်။ ။
သိပ်ချစ်တတ်သော မိသားစုသုံးယောက်ရဲ့ ပျော်ရွှင်နေသောဘဝကို အိမ်ဖော်ကြီးကကြည့်ပြီး ပီတိဖြစ်နေသည်။ ။

နှင်းပန်းဖြူသည် သမီးလေးတစ်ယောက်ဆို တစ်ယောက်ဆိုသလောက်ပင် အလွန်လိမ္မာသော ကလေးပါ။ မိဘတွေက အလိုလိုက်သော်လည်း ဆိုးသွမ်းခြင်းမရှိပါ။

နုနုနယ်နယ်လေးမို့ နှင်းပန်းဖြူကို မိဘတွေက တယုတယချစ်ခင်ကြသည်။ ။ ဖြူဖွေးသန့်စင် ပြီး မွေးကြိုင်သော နှင်းပန်းဖြူလေးကို အစွဲပြုပြီး နှင်းပန်းဖြူဟု အမည်ပေးခဲ့သည်။ ။

နှင်းပန်းဖြူက တစ်ခါက မိခင်ကို သူ့အမည်နှင့်ပတ်သက်ပြီး မေးခဲ့သည်။ ။

"မေမေ ကျောင်းက သူငယ်ချင်းတွေက နှင်းပန်းကို မေးတယ်သိလား"

"သမီးလေးကို ဘာမေးတာလဲ"

"နှင်းပန်းလို့ သမီးကို ဘာလို့ ခေါ်တာလဲတဲ့ "

"သမီးလေးရယ်၊ နှင်းပန်းဆိုတာ ပန်းအမည်လေး၊ ပန်းပွင့်လေးတွေ က ဖြူဖွေးပြီး မွှေးကြိုင် နေတာ၊ သမီးဖေဖေဘက်က ဘိုးဘိုးက သူ့မြေး မိန်းကလေးဆိုရင် ပန်းနာမည်ပေးမယ်လို့ ပြောခဲ့ဖူး တယ်လို့ သမီးဖေ ဖေက ပြောတယ်၊ ဒါကြောင့် သမီးလေးကို မွှေးကြိုင်တဲ့ ပန်းနာမည် လေးပေးတာ ပေါ့"

"ဒါဆို နှင်းပန်းဖြူလို့ နာမည်ပေးတာ ဖေဖေက ပေးတာလား"

"ဟုတ်တယ်၊ နှင်းပန်းတွေ လှိုင်လှိုင်ပွင့်တဲ့ အချိန်မှာ သမီးလေးကို မွေးလို့ အဲဒီပန်းကို အစွဲပြု ပြီး ခေါ်ခဲ့တာ"

"ဟုတ်လား"

"သမီးလေးက အဲဒီနာမည်ကို မကြိုက်လို့ လား"

"သိပ်ကြိုက်တာပေါ့၊ သူငယ်ချင်းတွေက အဲဒီနာမည် လှတယ်တဲ့ "

နှင်းပန်းဖြူက သဘောကျလှစွာ ရယ်ပြီးပြောနေသည် ။ သိပ်ချစ်စရာကောင်းသော သမီးငယ် ရဲ့ ပါးမို့မို့လေးကို မိခင် ဒေါ်ဖြူဖြူက အားပါးတရ နမ်းလိုက်သည် ။

မိခင်ကို ပြန်ဖက်တွယ်ပြီး နှင်းပန်းဖြူကလည်း ပြန်လည်နမ်းနေသည် ။ သားအမိနှစ်ယောက် ကြည်ကြည်နူးနူးရယ်၍ ပျော်ရွှင်နေသည် ။

"နှင်းပန်း၊ ဟဲ့ ... နှင်းပန်း၊ ခေါ်နေတာမကြားဘူးလား"

ငှက်ဆိုးထိုးလိုက်သလို အသံပြကြီးနှင့် နောက်ကျောကခေါ်လိုက်သော အသံဆိုးကြီးကြောင့် အတိတ်ဆီကိုရောက်ပြီး ကြည်နူးနေသော အတွေးမှာ နစ်မျောနေသော နှင်းပန်းဖြူဆိုသော အပျိုလေး ရဲ့ ကိုယ်က ဆတ်ခနဲတုန်သွားပြီး ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေဆီသို့ ပြန်ရောက်လာသည် ။

"ဟဲ့ ... နှင်းပန်း၊ ငါဒီလောက်အော်နေတာ မကြားဘူးလား"

"ဟုတ် ... ဟုတ်ကဲ့ ကြီးကြီး၊ နှင်းပန်း မကြားလို့ ပါ"

"မကြားရအောင် ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ"

"မဟုတ်ပါဘူး ကြီးကြီး"

"နင်ပဲ တွေးဖို့ အချိန်ရတယ်၊ ဒီမှာ သူများ တွေ အလုပ်များ နေတာ၊ အံ့ပါရဲ့ "

"ကြီးကြီး ဘာခိုင်းမလို့ လဲဟင်"

"မနက်ဖြန် ဒီမှာ ဧည့်ခံပွဲရှိပါတယ်ဆိုမှ ၊ ညည်းက ထိုင်ဖို့ အားသေးတယ်၊ သွား ... စာကြည့် ခန်းကိုပါ ရှင်းထား"

တစ်အိမ်လုံးကို သန့်ရှင်းရေးလုပ်ပြီး မောမောနှင့်ထိုင်ရင်း အတိတ်ကို လွမ်းမောနေသည် မှာ ဆယ်မိနစ်ပင် မပြည့်သေးပါ။ ကြီးတော် ဒေါ်မာမာရဲ့ မြည်တွန်တောက်တီးသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

"လူတိုင်းက အလုပ်လုပ်နေကြတယ်၊ ညည်းပဲ အားအားယားယား ဒီမှာ လာထိုင်နေတယ် လို့ "

အလုပ်နှင့်လက် ဇယ်ဆက်သလို လုပ်နေသည် ကိုတောင်မှ ကြီးတော်ဖြစ်သူက ဘဝင်မကျနိုင် အောင် ဖြစ်နေသည် ။ နှင်းပန်းဖြူက ဧည့်ခန်းဆောင်ကို ရှင်းပေးပြီး စာကြည့်ခန်းကို ဆက်လက်ရှင်း လိုက်ရပြန်သည် ။

အိမ်မှာ အိမ်ဖော်တစ်ယောက်ရှိသော်လည်း နှင်းပန်းဖြူက ထိုအိမ်ဖော်ထက်ပင် ပိုပြီး မနားရ ပါ။ ဒေါ်မာမာက အားမနာတတ်ဘဲ အလုပ်ကို ကြံဖန်ခိုင်းနေသည် ။

ဖခင်ဆုံးသွားသည် မှာ တစ်နှစ်ခန့်ရှိပါပြီ။ ဖခင်ဆုံးသွားကတည်းက ဖခင်ရဲ့ အဖေတူအမေကွဲ ကိုကြီးဦးသက်ဦးက မိဘမဲ့ဖြစ်နေရှာသော နှင်းပန်းဖြူကို ခေါ်ယူမွေးစားခဲ့သည်။ ။

အများ အမြင်မှာ မိဘမဲ့ပြီး ခိုကိုးရာမဲ့နေသော တူမလေးကို ခေါ်ယူ မွေးစားသည် ဟု ထင်ရှား စေသော်လည်း ဒေါ်မာမာအတွက် အိမ်ဖော် တစ်ဦး ရလိုက်ခြင်းပါပဲ။

နှင်းပန်းဖြူက စာကြည့်တိုက်ကို ဖုန်မှုန့်တစ်မှုန့်မျှမရှိစေရန် သန့်ရှင်းစင်ကြယ်ပြီးနောက် အတော်လေး မောသွားသည်။ ။

ဦးသက်ဦးရဲ့ စာကြည့်ခန်းက ဧည့်ခန်းလိုပင် ခမ်းခမ်းနားနားပါ။ တစ်ခါတစ်ရံ သူ့ရဲ့ ရင်းနှီး သော မိတ်ဆွေများ နှင့် စာကြည့်ခန်းမှာ အရေး တကြီး တိုင်ပင်စရာရှိသည့် ကိစ္စများကို တိုင်ပင်တတ် သည်။ ။

ဦးသက်ဦးနှင့် ဒေါ်မာမာတို့ ၏ အနှစ်နှစ်ဆယ်မြောက် မင်္ဂလာပွဲကို သည် နှစ် ပို၍ စည်စည်ကားကား ကျင်းပမည်ဖြစ်သည်။ ။ ခြံထဲမှာ ရော ဧည့်ခန်းမှာ ပါ ပြင်ဆင်ထားပြီးဖြစ်သည်။ ။

စာကြည့်ခန်းကိုသန့်စင်ပြီး ပြတင်းပေါက်များ တွင် တပ်ဆင်ထား သော ခန်းဆီးလိုက်ကာတွေ ကို လဲလှယ်လိုက်သည်။ ။ ပြတင်းပေါက်အကြီးကြီးတွေတွင် ခန်းဆီးက ကြမ်းပြင်အထိ ကျသေး သည် မို့ ပြတင်းပေါက်တစ်ခုအတွက် ပိတ်စ အလွန်အကုန်အကျ ခံထား သည် ဖြစ်သည်။ ။

ခန်းဆီးချထားလျှင် အတွန့်တွေများ ပြားလှသောကြောင့် သေးသေး သွယ်သွယ် ကိုယ်လုံးရှိသူ က ကောင်းစွာပုန်းနိုင်သည်။ ။ စာကြည့်ခန်းထဲ က လိုက်ကာခန်းဆီးလေးခုကိုလည်း လဲလှယ်ပြီးနောက် နှင်းပန်းဖြူ အ တော်ညောင်းညာသွားသည်။ ။ လေးပင်သော ခန်းဆီးတွေကို အရတပ်ရ

သည်မှာ မလွယ် လှပါ။

အခန်းကို ပြင်ဆင်ပြီး အမောဖြေရင်း ထိုင်ကာ အခန်းကို ဝေဝဲကြည့်လိုက်သည်။ ဒေါ်မာမာ အပြစ်ရှာ၍ မရအောင် သူ ပြင်ဆင်ပြီးပါပြီ။

စာကြည့်ခန်းကနေ ထွက်လာခဲ့သည်။ ။ ညနေစောင်းနေပြီမို့ ရေမိုးချိုးပြင်ဆင်ရန် စိတ်ကူး လိုက်သည်။ ။ အပေါ်ထပ်က သူ့ရဲ့ အခန်း ကျဉ်းလေးဆီသို့ တက်လာစဉ် လမ်းခုလတ်မှာ ပဲ သူ့ရဲ့ ညီမ ဝမ်းကွဲ ခွာညှိုက လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။ ။

"နှင်းပန်း၊ အားပြီလား"

"အင်း"

"ဒါဆို ခွာညှိုရဲ့ အင်္ကျီ နည်းနည်းပွနေလို့ ပြင်ပေးပါလား"

"အင်း"

"သရဖီရဲ့ အင်္ကျီလည်း နည်းနည်းပွနေတယ်၊ ပြင်ပေးဦးနော်"

"အေးပါ"

အမြွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်တစ်မျိုး တောင်းဆိုလာသည့်အတွက် ရေချိုးမည် ဆိုသော အစီအစဉ်ကို ဆိုင်းငံ့ထားပြီး သူတို့ နှစ်ယောက်ရဲ့ အခန်းဆီသို့ လိုက်လာခဲ့သည်။ ။

ခွာညှိုနှင့် သရဖီသည် ဦးသက်ဦးနှင့် ဒေါ်မာမာတို့ ၏ သမီးနှစ်ယောက်ဖြစ်သည်။ ။ အမြွှာ ညီအစ်မဖြစ်ပြီး ခွာညှိုက ငါးမိနစ်ကြီးပြီး သရဖီက ငါးမိနစ်ငယ်သည်။ ။ သူတို့ နှစ်ယောက်စလုံး အသက်ဆယ့်ကိုးနှစ်ပါ။ နှင်းပန်းဖြူထက် တစ်နှစ်ငယ်ကြသည်။ ။

အမြွှာညီအစ်မနှစ်ယောက်သည် ရုပ်ချင်းခွဲမရအောင် တူကြသလို စိ

တ်ချင်းလည်း တူကြ သည် ။ တစ်ယောက်လုပ်တာ တစ်ယောက်က အမြဲလိုက်လုပ်တတ်သည် ။

အကြီးမခွာညှိရဲ့ မေးတွင် ရှိသော မှဲ့နှင့် သူတို့ နှစ်ယောက်ကို ခွဲခြား၍ ရသည် ဆိုသည် ကိုလည်း အိမ်သားတွေလောက်သာ သိကြသည် ။

မိဘတွေက အလိုလိုက်ထားသဖြင့် ခွာညှိနှင့် သရဖီသည် ရင့်ကျက်မှုမရှိဘဲ ကလေးဆိုးတွေ လို ဖြစ်နေကြသည် ။

နှင်းပန်းဖြူကိုလည်း နိုင်စားတတ်ကြပြီး တစ်ခါတစ်ရံတော့ စိတ်ကောင်းဝင်တတ်ကြပါ သည် ။

သူတို့ အခန်းသို့ လိုက်သွားပြီး လိုအပ်သမျှ လုပ်ကိုင်ပေးပြီး ပြန်ထွက်လိုက်သည် ။ မှောင်ရိပ် တွေပင် ကြီးစိုးနေသည် ။ ညထမင်း စားချိန် နီးပြီမို့ အပြေးအလွှား ရေချိုးပြီး ထမင်းပွဲကို ကူညီပြင် ဆင်လိုက်ရပါတော့သည် ။

သည် လိုပါပဲ အလုပ်များ သည့်အခါ ရေချိုးပြီး သနပ်ခါးပင် မလိမ်း လိုက်ရသည် က များ သည် ။ ထမင်းပွဲပြင်ပြီး တစ်စားပွဲတည်း စားရသော်လည်း နှင်းပန်းဖြူက ကြီးမားသောစားပွဲရဲ့ အစွန်ဘက် သာ ထိုင်ရသည် ။

ဘကြီးနှင့် ကြီးတော်က သူ့ကိုခိုင်းစရာရှိသည့် စကားလောက်သာပြောပြီး စကားကို အပို မပြောပါ။ ဒေါ်မာမာက ထမင်းစားသောက်ရင်းနှင့် သူ့ရဲ့ ချစ်မငြီးသော သမီးနှစ်ယောက်ကို မေးလိုက် သည် ။

"သမီးတို့ အဝတ်အစားတွေ အသင့်ဖြစ်ပြီနော်၊ ဒီပွဲအတွက် မေမေချုပ်ပေးတဲ့ အင်္ကျီတွေ ကြိုက်တယ်မဟုတ်လား"

"ကြိုက်ပါတယ်၊ နည်းနည်းချောင်လို့ နှင်းပန်းက သီပေးထားတယ်"

"ဟုတ်လား"

"ကြီးကြီး၊ နှင်းပန်းရော ဘာဝတ်ရမှာ လဲ"

"နင်က ဧည့်ခံရမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ၊ နောက်ကနေ ကျွေးမွေးဧည့်ခံဖို့ ကြည့်စီစဉ်ပေးရမှာ ဆိုတော့ ဘာဝတ်ဝတ် ဖြစ်ပါတယ်"

"နှင်းပန်းက ခွာညှိတို့လို ဧည့်ခံရမှာ မဟုတ်ဘူး လား"

"ဒီပွဲမှာ ခွာညှိနဲ့ သရဖီကို ပွဲထုတ်မှာ ၊ နင်က ဘာလို့ ဧည့်ခံရမှာ လဲ"

"နှင်းပန်း၊ နင့်ရဲ့ အခြေအနေကို သိစမ်း၊ နင့်အဖေကြောင့် နင့်ကို လူပုံအလယ်မှာ ပွဲထုတ်လို့ မဖြစ်ဘူးဆိုတာ နားမလည်ဘူးလား"

ဘကြီးဖြစ်သူရဲ့ တင်းမာသော မျက်နှာထားခက်ထန်သော အသံကြောင့် နှင်းပန်းဖြူက ခေါင်း လေးငုံ့လျှိုသွားသည် ။ တစ်ဆိတ်ရှိလျှင် ဖခင်ကို အပြစ်ဖို့ တတ်သည် မို့ မကျေနပ်ပါ။ သူ စောဒကတက် လိုက်လျှင် ဖခင်ရဲ့ အပြစ်အနာအဆာတွေကို တူးဆွပြီး ပြောတတ်သဖြင့် နှင်းပန်းဖြူ မခံချင်စိတ်နှင့် ရင်နာရသည် မှာ လည်း အခါခါပါ။

သူတို့ အရိပ်တွင် ခိုပြီး သူတို့ ပေး သူတို့ ကျွေးပြီး ထားရာနေ စေရာ သွားရသည့်ဘဝမို့ ပြန်လည် ချေပလည်း အရာမထင်ပါ။ ထပ်၍ နင့်သီးပြင်းထန်သော စကားတွေနှင့် ထိခိုက်လာဦးမှာ မို့ ပါးစပ် ပိတ်နေလိုက်ပါတော့သည် ။

မိဘတွေ အလိုလိုက်ခြင်းခံရသော ခွာညှိနှင့်သရဖီက စကားတွေ ဖောဖောသီသီ ပြောနေသော် လည်း နှင်းပန်းဖြူက နှုတ်ဆိတ်စွာ စားသောက်လိုက်သည် ။

တိုက်ဆိုင်မှုတွေရှိတိုင်း မိဘနှစ်ပါးကို ပို၍ လွမ်းဆွတ်တမ်းတမိသ
ည် ။

အခန်း (၂)

ညနေစောင်းမှာ ပါတီပွဲလုပ်မှာ မို့ နောက်တစ်နေ့တစ်နေ့လုံး နှင်းပန်းဖြူက မအားမလပ် အောင် ဖြစ်နေသည်။ ။

ညနေစောင်းမှာ အလှအယက် အချိန်ယူပြီး ရေမိုးချိုး သနပ်ခါးရေ ကျဲကိုပင် အပြေးအလွှား လိမ်းလိုက်ရသည်။ ။ သူ့အဝတ်အစားတွေထဲက ခပ်လတ်လတ်ဝတ်စုံကိုယူပြီး ဝတ်လိုက်သည်။ ။

ကျောလည်လောက်ရှိသော မည်းနက်ခက်ဝေနေသော ဆံပင်တွေကို စုစည်းလိုက်သည်။ ။ ထူထည်းပြီး ပျော့ပျောင်းနေသော သူ့ဆံပင်ကို ဖားလျားချလျှင် အလွန်လှသည် ဟု သူငယ်ချင်းတွေက ချီးကျူးခဲ့သည်။ ။

ဘကြီးဦးသက်ဦးအိမ်ရောက်မှ ဆံပင်ကို ဖားလျားချခွင့်မရပါ။ ဒေါ်မာမာက မကြိုက်သလို အလုပ်လုပ်ရသည် ကလည်း မလွတ်လပ်၍ စည်းထားရသည် သာ။

သူ့အခန်းထဲကနေ အပြေးအလွှား အောက်ထပ်ကို ပြန်ဆင်းလာသည်။ ။ ဒေါ်မာမာရဲ့ မျက်နှာ ထားတင်းတင်းနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြန်သည်။ ။

"ဘယ်သွားနေတာလဲ၊ ခိုင်းဖို့ ခေါ်လိုက်တိုင်း အဆင်မပြေဘူး"

တစ်ခါလေးခေါ်သည် နှင့် ချက်ချင်းမရောက်လာသည် ကို ဒေါ်မာမာက ပုံကြီးချဲ့နေပါသည်။ ။

"နောက် တစ်နာရီလောက်ဆိုရင် ဧည့်သည် တွေရောက်လာတော့မယ်၊ စားဖိုဆောင်မှာ အသင့် ဖြစ်ရဲ့ လား"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး"

"ဟိုတယ်က စားပွဲထိုးတွေ မလစ်ဟင်းအောင်လည်း ကြည့်စီစဉ်ဦး"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ"

ဟိုတယ်က တရုတ်အစားအစာ စားဖိုမှူးနှင့် စားပွဲထိုးတွေကိုပါ ငှားထားသည် ။ နှင်းပန်းဖြူက အစစအဆင်ပြေရန် ကြီးကြပ်ကွပ်ကဲသည့်တာဝန်ကို ယူထားရသည် ။

"ဪ ... တချို့ဧည့်သည် တွေက သီးသန့်နေချင်လို့ စာကြည့်ခန်းထဲ ဝင်သောက်ရင် သောက် လိမ့်မယ်၊ အဲဒီမှာ လည်း အရက်၊ ဘီယာ၊ ဖျော်ရည်စုံအောင် ထားဦးနော်"

"ဟုတ်ကဲ့ပါ ကြီးကြီး"

"အလုပ်ကို ထောင့်စေ့ပါစေနော်၊ ညည်းကိုပြောရတာလည်း အရမ်းကိုမောတာပဲ"

ဒေါ်မာမာက လက်က ဘာတစ်ခုမျှမလုပ်ဘဲ ပါးစပ်က စီမံရသည် ကိုပင် မောသည် ဟု ဆိုသွား သည် ။ နှင်းပန်းဖြူက သူ့အလုပ် ဟာကွက်မရှိအောင် လုပ်နေစဉ် ခွာညိုနှင့်သရဖီ ရောက်လာသည် ။ ပန်းနုရောင် အကောင်းစားအဝတ်အစားနှင့် နှစ်ယောက်စလုံး လှနေကြသည် ။

နှစ်ယောက်စလုံး လှဖို့ သာ သိကြသည် ။ အားလျှင် ညီအစ်မနှစ်ယောက် တွတ်ထိုးလိုက် ရယ် လိုက်နှင့် အိမ်အလုပ်ဆိုတာ ဘာမျှမလုပ်တတ်။ ကိုယ်ပေါ်ကချွတ်သည့် အဝတ်ကိုပင်လျှင် လျှော်ပုံးထဲ ထည့်ရန် ဝန်လေးကြသူတွေပါ။

"နှင်းပန်း၊ သရဖီတို့ လှလား၊ ကြည့်ပါဦး"

"နှစ်ယောက်စလုံး သိပ်လှတာပဲ"

တကယ်လည်း လှကြသည် မို့ အမှန်အတိုင်း နှင်းပန်းဖြူက ပြောလိုက်သည် ။ ညီအစ်မနှစ်ယောက်က လှပါသည် ပြောတာတောင် အင်္ကျီဒီနားလေး ကြည့်ကောင်းရဲ့ လား၊ မျက်နှာပြင်ထားတာ ကောင်းရဲ့ လား ဟု ဟိုမေးသည် မေးသည် နှင့်မို့ အချိန်ကကြာသွားသည် ။

စာကြည့်ခန်းထဲကို အဖျော်ယမကာများ ပို့ခိုင်းသည် ကို မေ့သွားသည် ။ ကျန်အလုပ်များကို လုပ်ရင်းနှင့် အချိန်ကြာမှ သတိရသည် ။

"ဟာ ... ကြီးကြီးခိုင်းထားတာ မေ့နေပြီ၊ အဆူခံရတော့မှာ ပဲ"

ခြံထဲမှာ ရော ဧည့်ခန်းထဲမှာ ပါ ဧည့်သည် တွေ ပြည့်နှက်နေသည် ။ နှင်းပန်းဖြူက စာကြည့်ခန်း ဆီသို့ လင်ပန်းတစ်ချပ်နှင့် ဖန်ခွက်ဖျော်ရည် စသည် တို့ အပြင် ရေခဲဘူးကိုပါ ယူသွားသည် ။

စာကြည့်ခန်းထဲက စားပွဲရှည်ကြီးပေါ်မှာ တင်ထားလိုက်သည် ။ ထိုစဉ် စာကြည့်ခန်းဆီသို့ လျှောက်လာနေသော ယောက်ျားနှစ်ဦးအသံကိုကြား၍ ပုန်းစရာကို အပြေးအလွှားရှာကြည့်ရင်း လိုက်ကာနောက်မှာ ပုန်းရန် စိတ်ကူးလိုက်သည် ။

သွက်လက်စွာ အခန်းဆီးလိုက်ကာနောက်ကို ဝင်ပုန်းနေလိုက်သည် ။ အခန်းထဲကို ဘယ်သူ တွေဝင်လာသည် ကို မတွေ့ရသော်လည်း ပြောနေသောစကားသံကို ကြားလိုက်ရသည် ။

"ဟန်ကျပြီ ကိုဘုန်းမြင့်ရေ၊ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဘယ်သူမှ မရှိဘူး"

"ဒါကြောင့် ဒီမှာ အေးအေးဆေးဆေး စကားပြောလို့ ရတယ်လို့ ခင်ဗျားကိုပြောတာပေါ့ ကိုစိန် မြင့်"

"ဟန်ကျတယ်ဗျာ၊ ဟိုမှာ ဘီယာဘူးတွေလည်း ရှိတယ်၊ သောက်ရင်း စကားပြောကြတာပေါ့"

"ကောင်းတယ်"

ဘီယာသံဘူးဖောက်သံကို အခန်းဆီးနောက်ကွယ်ကနေ နှင်းပန်းဖြူက ကြားလိုက်သည်။ ။

"ထိုင်ဗျာ"

ခုံဆွဲသံတွေ ကြားလိုက်ပြီး နှစ်ယောက်သား ထိုင်ကြသည်။ ။ အသံကြည်ကြည်လင်လင်နှင့် သူက စကားစပြောသံကို ကြားရသည်။ ။

"ကျွန်တော်က ဒီနေ့မအားလို့ ဒီပွဲကို မလာချင်တာ၊ ဒေါ်မာမာက အတင်းဖိတ်လို့ အားနာတာ နဲ့ လာခဲ့တာ"

"ကျွန်တော်လည်း ဘာထူးလဲ၊ ခင်ဗျားနဲ့ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်စရာရှိလို့ ဖိတ်တာ အားနာပြီး လာခဲ့တာ"

"ဒီမှာ ကျွန်တော်တို့ နှစ်ယောက်တည်းပဲ၊ ခင်ဗျား ဘာပြောချင်လဲ၊ ပြောလို့ ရတယ်"

"ဟုတ်ပါဗျာ၊ စာကြည့်ခန်းကို ဝင်ခွင့်ရတာ ဟန်ကျတာပဲ"

"ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်က လွန်ခဲ့တဲ့ နှစ်လလောက်က ဒီစာကြည့်ခန်းကို ရောက်ဖူးသေး တယ်"

"ဟုတ်လား၊ စီးပွားရေးကိစ္စလား"

"အင်း၊ ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ဒေါ်မာမာက စီးပွားရေးထက် သူ့သမီးတွေကို ပွဲထုတ်တာ လွန်ပါ ရော"

"ဟုတ်တယ်၊ လူပျိုသူဌေးတွေနဲ့ သူ့သမီးနှစ်ယောက်ကို အတင်းမိတ်"

ဆက်ပေးနေတာပဲ"

"ခင်ဗျားက မိန်းမနဲ့ ဆိုတော့ ဒီအခွင့်အရေး လက်လွှတ်ရတာပေါ့နော်"

ဘုန်းမြင့်မိုးက နောက်ပြောင်လိုက်သဖြင့် နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်ကြသည်။

"ဒါနဲ့ ခင်ဗျား ဘာတိုင်ပင်ချင်တာလဲ"

"နိုင်ငံခြားက တင်ပို့(၁)လိုင်စင်တစ်ခုကို ကျွန်တော် ရအောင်ကြိုးစားနေတယ်"

"ကြိုးစားပေါ့၊ ကိုစိန်မြင့်ရယ်"

"အဲဒါ ဒီကိစ္စ ခင်ဗျားနဲ့ တိုင်ပင်ချင်လို့ "

"ရတယ်လေ"

"သူ့အိမ်မှာ သူ့ကို မကောင်းကြောင်းပြောရမှာ တော့ စိတ်မကောင်းဘူး"

"ခင်ဗျား ဘာကိုဆိုလိုတာလဲ"

"ဦးသက်ဦးကလည်း အဲဒီလိုင်စင်ရဖို့ အပြင်းအထန် လှုပ်ရှားနေတယ်"

"ဟုတ်လား"

"ခင်ဗျားသာ ကူညီမယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ဘက်က အလေးသာနိုင်တယ်"

"အင်း၊ အဲဒီကိစ္စကို ဦးသက်ဦးက အတိအကျမဟုတ်ပေမဲ့ ကျွန်တော့်ကို ပြောဖူးတယ်"

"ဒါဆို ခင်ဗျား ဘယ်သူ့ကို ကူညီမှာလဲ"

"ခင်ဗျားနဲ့ ပိုရင်းနှီးတော့ ခင်ဗျားကို ကူညီမှာပေါ့"

"တကယ်လားဟင်"

"တကယ်ပေါ့ဗျာ"

"ဒါဆို ကျေးဇူးပဲဗျာ"

"ခင်ဗျားကို ကျွန်တော် ကူညီမယ်ဆိုတာ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ နော်"

"အေးပါဗျာ"

အခန်းဆီးနောက်ကွယ်က သူတို့ စကားကို အတိုင်းသားကြားနေသော နှင်းပန်းဖြူရဲ့ ရင်ထဲမှာ မခံချင်စိတ် ဖြစ်သွားသည်။ သူ့အိမ်ကို လာပြီး သူ့စာကြည့်ခန်းထဲမှာ သူ့အကျိုးပျက်စီးအောင်ပြောနေသော လူနှစ်ယောက်ကို ဒေါသဖြစ်မိသည်။

ဦးသက်ဦးသည် သူ့အပေါ် မကောင်းသော်လည်း ဦးသက်ဦးသည် ဘကြီးအရင်းခေါက်ခေါက် ဖြစ်နေ၏။ သူ့အတွက် နှင်းပန်းဖြူက မခံချင်စိတ်ဖြစ်သွားသည်။ ထိုစိတ်ဖြင့် အမှတ်မထင် လှုပ်ရှား မိ၍ အခန်းဆီးက လှုပ်သွားသည်။

"ကျေးဇူးပဲ ကိုဘုန်းမြင့်မိုးရယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဒီမှာ ကြာကြာနေလို့ မကောင်းဘူးထင်တယ်"

"ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားသွားနှင့်၊ ကျွန်တော် လိုက်ခဲ့မယ်"

"ကောင်းပြီလေ"

စိန်မြင့်က ထွက်သွားသည်။ သည် တော့မှ ဘုန်းမြင့်မိုးက လှုပ်သွားသော အခန်းဆီးရဲ့ နေရာကို လျှောက်သွားပြီး အခန်းဆီးစကိုဆွဲကာ

နောက်ကွယ်မှာ ရှိနေသောသူ့ကို ဆွဲ၍ ဖမ်းလိုက်သည် ။

ဖမ်းမိနေသော ကိုယ်လေးကို မလွှတ်ဖြစ်သေးဘဲ ဆက်၍ ထွေးပိုက်ထားသည် ။ နှင်းပန်းဖြူ ကလည်း တစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးသော သူစိမ်းတစ်ယောက်ရဲ့ ရင်ခွင်ထဲမှာ အူလိုက်သည်းဖိုနေပြီး သတိရ ပြီးမှ သတိရပြီး ရုန်းထွက်လိုက်သည် ။

"လွှတ်ပါ"

ဘုန်းမြင့်မိုးက နှင်းပန်းဖြူရဲ့ ကိုယ်လေးကို လွှတ်ပေးပြီး နှင်းပန်းဖြူရဲ့ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့် လိုက်ပြီး မေးသည် ။

"မင်း ဘယ်သူလဲ"

"ကျွန်မ ဘယ်သူဖြစ်ဖြစ် ရှင် သိစရာမလိုပါဘူး"

"မင်း ငါတို့ ပြောနေတဲ့ စကားတွေကို ချောင်းပြီး နားထောင်နေတာပေါ့"

" မဟုတ်ဘူး "

"ဒါဖြင့် ဘာပြုလို့ ပုန်းနေတာလဲ"

သူ့ကို မေးမြန်းနေသူသည် ဘုန်းမြင့်မိုးဆိုတာကို ကြားရပြီး သိနေသည် ။ ဘုန်းမြင့်မိုးရဲ့ မျက်နှာကို မော့ကြည့်လိုက်သည် ။ ရုပ်ရည်တည်ကြည် ချောမွေ့သောသူတစ်ယောက်ဆိုတာ တွေ့လိုက်ရသည် ။

သည် လိုရုပ်ရည်ရှိသူတစ်ယောက်သည် ဖိတ်ကြားသော အိမ်ရှင်ရဲ့ မျက်နှာကို မထောက်ဘဲ ဝေဖန်ပြောဆိုနေကြသည် ကို စိတ်ထဲက မနှစ်မြို့မိပါ။

"ငါနဲ့ ကိုစိန်မြင့်ပြောတာ မင်း အကုန်ကြားတယ်ပေါ့"

"ဟုတ်တယ်၊ ကြားတယ်"

"ဒါဆို ဦးသက်ဦးကို ပြန်ပြောမှာ လား"

"ပြောသင့်ရင် ပြောရမှာ ပဲ"

"မင်းဘယ်သူလဲ၊ ဦးသက်ဦးမှာ သမီးနှစ်ယောက်ပဲရှိတာ၊ မင်းက သမီးမဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ပြီးတော့ မင်းရုပ်ရည်ကို ကြည့်ရတာလည်း အိမ်ဖော်မဖြစ်နိုင်ဘူး"

ခွာညိုတို့ လောက် ကောင်းမွန်သော အဝတ်အစားကို မဝတ်ထားသော်လည်း နှင်းပန်းဖြူရဲ့ အဝတ်အစားတွေက အကောင်းစားဆိုတာကို ဘုန်းမြင့်မိုးက သိသည်။ ။

"အေးလေ၊ မင်းကိုမပြောပါနဲ့ လို့ တားလည်း ပြောမှာ ပဲမဟုတ်လား၊ ဒီတော့ မင်းသဘောပဲ"

ခပ်ကျော့ကျော့ပြောသော သူ့ကို နှင်းပန်းဖြူက နည်းနည်းအမြင်ကတ်လာသည်။ ။

"မင်းပြောလိုက်ရင် ငါ့ရဲ့ သဘောထားအမှန်ကို သိသွားတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့၊ ဒေါ်မာမာက သမီးတွေအတွက် ငါ့ကို အတင်းတွယ်ကပ်မနေတော့ဘူးပေါ့"

ဘူးထဲက လက်ကျန်ဘီယာကိုမော့ပြီး ဘုန်းမြင့်မိုးက နှင်းပန်းဖြူကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး ပြော သည်။ ။

"မင်းဘယ်သူလဲဆိုတာ မပြောလည်း ရတယ်၊ ငါသိချင်တာဆို ဘာမဆို သိနိုင်တယ်ဆိုတာကို တော့ သိထားနော်"

နှင်းပန်းဖြူကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီးနောက် ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားသည်။ ။
သူ့ရဲ့ အကြည့် သူ့ရဲ့ အပြော ကြောင့် နှင်းပန်းဖြူရဲ့ ရင်မှာ
သိမ့်သိမ့်ခုန်ပြီး ကျန်ရစ်ခဲ့သည်။ ။
